

Letnik IV.

A. OBRESA.

v lažnjivi obleki.

A. OBRESA.

Št. 1.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Velja celo leto 3 gold., pol leta 1 gold. 50 kr. in četrť leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji. Vredništvo in opravišstvo (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice. Tam se sprejema denar.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Novo leto 1872.

Mnogo je že let preteklo,
Malokrat pa se še reklo,
Da je leta zadnji dan
Srečno bil za vse končan.
Res nerado bolje pride.
Upa si na jutro vsak;
Solnce pa zvečer zaide,
Upu konec je — trđ mrak.

Res Slovinc bogat je nade!
Druz'ga nima, če ne krade.
Če bi še to kdo mu vzel,
Kar mrtvaško bi zapel.
Res svobode ima dosti,
Še zabavljat' krepko smé,
Če je sam; res vsi smo prosti,
Če kak brič za nas ne vé.

Auersperg zdaj nosi zvonec,
Nam zvoní kot počen lonec;
Nam oblačno je nebó,
Al nam letos jasno bo?
V zbor nas silijo državni,
V sili treba jim je nas.
V davkih smo enakopravni,
A v pravicah? — Oder was?

Dasiravno vsi smo bolni,
Vendar nas še nada polni,
Da bo kmalu vse drugač',
Če ne, pel bo korobač.
Zdaj nemčurji, lib'raluhi
Žgance pri nas še jedó;
Mi pa smo pri suhem kruhi,
Dok nam 's hiše ne gredó.

Mestu liberalne vode
Pridi Ti nam, duh svobode!
Spone nam raztrgaj Ti,
V kterih narod naš tičí.
Daj svobodo Ti nam večo,
Ki nemčur je ne pozná;
To Ti vošim, prěden v ječo
Grem na Žabjek — mesca dva.

Ták' je tudi lani bilo,
Malo se je premenilo.
Hohenwart je bil za nas,
Vzel ga zimski nam je mraz.
Zdaj zopet ustavne žabe
Se neusmiljeno deró;
Viditi povsod je „Švabe“,
Ki levite nam beró.

Menda to je zadnja dóba,
V kteri se nam taka roba
Sili za lepó blagó
Ter prodaja nam dragó.
Menim, da bo šla ustava
Tje, kjer muh navadnih ni;
Naj po vodi tudi splava,
Kar ustave se drži.

„Brencelj.“

Odprto pismice gospodu Leitmeier-ju,

stražniku javne varnosti v Ljubljani.

Redki so v Avstriji c. k. uradniki, kateri bi bili popolnoma na svojem mestu, kateri bi svojo dolžnost radi in z veseljem spolnovali. Srečna uradnija, ktera ima take može!

Vi ste tak mož, da Vam kar naravnost rečem: Srečno c. k. državno pravdnništvo, da ima Vas! Naloga tega pravdnništva je med drugimi tudi ta, da nadzoruje slovenske liste in jih, če treba, konfiskuje, ter njihove vrednike toži in, če treba, zapira. Naj Vam toraj dokazem, da ste Vi za ta posel kakor nalašč; Vi imate veselje do slovenskih časnikov in blagor njihovih vrednikov Vam je prav na srcu, kar ste pokazali pri zadnji končni obravnavi zoper mene, v kateri ste me raztrgali, da so kar cunje po porotnikih letele. Da tega niste storili le iz dolžnosti, timveč tudi s srčnim veseljem, se Vam je bralo na obrazu, da Vaš jezik ni bil le jezik državnega pravdnika, timveč tudi jezik skrbnega „prijatelja“ „Brenceljna“, tega niste mogli skrivati, vsaka druga beseda je pokazala, da bi radi poslali „Brenceljna“ tje, kjer muh ni.

„Rudečica mora spreleteti človeka, če kaj tacega bere“, tako ste pričeli s takim glasom, kakor da bi stali na odru pri celjskem „Verfassungstagn“, kjer ste, kakor je znano, prvokrat se pokazali javno v nemčurskih čevljih. Da jih pri odhodu v Ljubljano niste pustili v Celji, timveč seboj prinesli, pokazali ste pri moji obravnavi. Kako ste se znali prikupovati porotnikom, kako ste jim razlagali, da je strašna pregreha, v takem listu kakor je „Brencelj“, bogov iz birokratičnih sob sploh le omeniti, kako ste jim greli možgane, mečili srca za svojo reč, kako nevarnega ste popisovali „Brenceljna!“ To ni bilo več govorjenje državnega pravdnika samega, marveč govoril je skoz njegova usta črt, sovraštvo do slovenskega časnikarstva, kratko, Vi se niste le razkačenega hlinili, marveč ste tudi v resnici in sicer ne kot državni pravdnik, timveč tudi kot človek.

In ko je devetero vernih porotnikov Vašega političnega mnenja spoznalo mene krivega, ste pokazali še jasneje svojo presrčno ljubezen do mene. Tri mesece na Žabjek, to je bila Vaša prošnja za-me. Tri mesece!!! Res, v tem se pokaže Vaša blagodušnost. Toliko bi si sam ne bil upal prositi, toliko se celó nadjal nisem, toliko mi še sodnija ni privošila. Sodnija je mislila, da se bom v dveh mescih na Žabjeku že ozdravil toliko, da mi prostost potem ne bo več navarna, da bodo moja pljuča potem že mogla prenašati čisti zrak svobode. Vaša skrb za moj blagor pa bi mi bila privošila še mesec dni več, da bi se v Žabjeka samotni puščavi še bolj okreščal. Dasiravno Vaša ni obveljala, ste vendar pokazali dobro voljo, in tega Vam ne bom nikdar pozabil. Kako skrb za-me ste imeli pri izbiranju porotnikov! Vsacega, ki je količkaj po slovenščini dišal, ste zavrgli, gotovo iz blagega namena. Le eden je ostal, in še ta le, ker ga Vi niste mogli zavreči, ker Vam je sape zmanjkalo. Troje pa ste jih pustili, kateri ne umejo toliko slovenščine, da bi bili mogli slovenski priseči. O, gospod Leitmeier, Vas sem spoznal, čeravno bom moral zaradi tega dva meseca na Žabjeku ričet zobati — če ne bo šel dež.

Zdaj ko Vas poznam od las do palca na nogi, od srca do jeter, se mi zdi, da v Ljubljani niste prav na svojem mestu, da ste ščuka v praznem bajaranju.

Kako lepo priložnost bi imeli n. pr. v Pragi, delati to, nad komur se Vam srce raduje! Tam izhaja več narodnih listov različne baže, danes bi pozobali tega, jutro družega, ker jih je mnogo na zbir, in tako bi se vrstil Vaš jedilni list vsaki dan. Tam bi bili ščuka v polnem bajaranju. Tukaj pa morate glodati le kosti borega „Brenceljna“ in še te le po dvakrat na mesec, 'tako da se grozno postite. Ni čuda tedaj, da se Vam toliko bolj prileže, kedar ga vjamete! V sili še Leitmeier brenceljne je.

Vendar me nekaj neznano veseli, namreč, da se Vam ravno „Brencelj“ tako prileže, Vam tako dobro tekne. „Tagblatt“ ne marate, če Vam še tako pogosto zahaja v Vaš zelnik; tudi drugih listov ne lovite, dasiravno jih je še nekaj. Kako to, da Vam ravno „Brencelj“, kateri je, kakor ste sami rekli, brez vse soli, toraj neslan, tako diši, da ste ravno njega s takim veseljem trančirali in pohrustali?

Pa ne, da bi mi bil odgovor na to pismo zopet nasvêt za tri mesece na Žabjek!? Take blagodušnosti od Vas ne zahteva

Vaš
varovanec
„Brencelj“ v lažnjivi obleki.

Potres v Mokronogu.

(Po „Tagblattovi“ šegi.)

Ves svet ugiba vzroke potresa v Mokronogu. Nekateri menijo, da so ta potres napravile podzemeljske prekucije, podzemeljski ogenj, drugi trdijo, da mu je vzrok magnetizem in elektriciteta, pobožni in bogoboječi pa pravijo, da je potres božja kazen zaradi greha.

Zadnji imajo nekoliko prav, kajti — čujte! — potres je bil res božja kazen zaradi grehov, toda katerih grehov? Navadnih ali nenavadnih t. j. političnih?

Da bi bila kazen ali grozenje zaradi navadnih grehov, ni misliti, kajti ako bi se zaradi vsakdanjih grehov zemlja tresla, bi ne bila nikdar pri miru in to po vsem svetu, ne le v Mokronogu.

Tedaj je bil ta potres zaradi političnih grehov? Gotovo, kajti bil je o takem času, ko se je okoli Mokronoga jako mnogo greha delalo. Bile so volitve. Koga je volil ta kraj v deželni zbor? Tri slovenske rogovileže, nemčurski kandidati so dobili tako malo glasov, da jih je bilo skoro sram. To je politična pregreha, zaradi ktere bi se bila morala vsa okolica vsaj v zemljo udreti.

Še večji grehi so se delali v Novem mestu, kjer je zmagal Slovenec Rudež. Zaradi tega je zaslužilo tudi to mesto grozovit potres, toda če se premisli, da je v njem vendar le nekoliko pravičnih, t. j. nemškutarjev, kateri bi se bili s Slovenci vred tresli, se mora reči, da se je tudi tisti potres, kateri je bil namenjen Novemu mestu, preložil v Mokronog, kjer so nemškutarji le redko sejani.

Drug vzrok potresa je še bolj jasen. V Mokronogu in okolici se naš „Tagblatt“ skoro nikjer ne nahaja*), kar je znamenje, da ljudje ne marajo za pravo omiko in razsvetljenje duhá. Le kak uradnik ali veliki posestnik si ga še naroči, drugi pa živé tje v en dan kakor divjaki brez „Tagblatt“. Ni čuda, da jih duh človeškega napredstva, meste da bi jih za lase prijel, pod nogami strese in s tem jasno tirja, da bi volili nemškutarje in si naročevali „Tagblatt“. Dokler ne bo

*) „Brenceljnov“ je okoli Mokronovega tudi malo, morda je bil zaradi tega potres?!

tega lista v vsaki hiši, se je tej okolici zmíraj bati budih potresov.

Da so le te razmere krive zadnjega potresa, to se dokaže še po družih potih. Zakaj n. pr. v Ljubljani, v Kočevji ni bilo potresa? Zato, ker sta ta mesta volila nemškutarje. Zakaj ga ni bilo po Koroškem, Štajarskem? Zato ker sedi v deželnem zboru velika večina nemškutarjev, ker si ljudje naročujejo liste „Tagblattove“ vrste, jih beró in tako ravnajo, kakor jih ti listi učé.

To si zapomnite, Mokronožci in Dolenjci sploh: Ako se hočete znebiti potresov, ako nočete, da bi Vas enkrat zemlja požrla, volite nemškutarje in berite ljubljanski „Tagblatt“, kateri je še cenejši od družih svinj. Ako boste pa duhovščino poslušali in v slovenski rog trobili, ne bote dočakali sodnega dné.

Rešpehtarjova kuharca.

To je pa že preveč! Koker da b' se s pratke norca delal. Če ajda v pratki kaže post, je to en cahen, da se more vsak postet, kdor je prave vere. Ti pa so glih kakor judje in ajdje.

Pa da bote vedli, zakaj se jezim, bom pa raj koj povedala. Saj veste, da ima tist konštuc- al konfucferajin vsak mesec enkrat v oštarij eno zicengo. To men glih toko naprej pride, koker tiste frajle, k' se po let pod Roženpahom zberó, kofé pijó in pa svoje bližnje

opravljajo, k' imajo dost cajta. Nobenga per mir ne pusté, na vsakmu imajo kaj tadlat, samo na seb nič, one so bele golobice, k' bodo po smrt kar naravnost v nebesa letele. Tode te frajle saj post držé in pijejo samo kofé, k' je postna jed, ti ldje od prekucferajna pa se nič na ahtajo posta in še glih nalaš tačas meso jedó, kder jih je velik skup, de je potem pohujšanje tolk večí.

Pa b' še nič ne rekla, ke b' kaj pametnega tribal, kè b' ble te zicenge potrebne al nucne. Gune frajle opravljajo le peršone, ti prekucferajnerji pa se spravjo kar nad dezele, nad foljk, nad duhovne, nad slovenske cajtenge in kaj jest vem, nad kaj še! De se jim le ljub jezik brusit! Jest od tiste politike nič ne zastopim, Saferjova Ančka mal več, zato k' sliši, kako se Dolfi take rete iz glave učí. Ta mi je pravla, da, k' so jo gospa poslal po Dolfita, de b' ga kdo po pot ne snedel, ga ni mogla spravit iz oštarije. Ni mogla zapopast, zakaj se ta fant doma zmeraj otrobe vezat učí, potlej je pa vidla, da to učenost nuca per tih zicengah. Pa so še tud drugi, pod nosom še vsi mlečni, nekaj čenčati, koker de b' priŕfenge delal, eni so pa z rokam ploskal, kokor de b' zajce al grabce plašil.

Gospod, per kterih sem zdey v dinst, to so en tak, k' so zmíraj Slovenc, pa zadnjič niso šli volit, so se drug dan z enim drugim gospodom pogovarjal, kaj je pomenila večerajšnja lafarja. Praznoval so tisto foršajingo, za katero Slovenci ne marajo, ker se je po zim zlegla. No, mešku-

tarji imajo že drugač všafan želodec, morda! je to tista nova Jera, katero tud Slovenc pričakujejo. Ta Jera je gvišno kuharca, toda če bo med Slovenci kuhala postne dneve mesne rihte, ne bo dobila dobrga dinsta; naj le gre, od koder je peršla, me jo nočemo med-se.

Gospod so tud rekli, da je blo v oštarij velik neslanga, nisem zastopila, al mislijo rihte al pride. Bodo že rihte, ktere je napravla nova kuharca Jera. Potlej se pa ni čudit, če Slovenc v tako oštarijo ne gredó, kjer je vse neslano.

V ti jezi sem skor pozabila, da smo že v novem let; veste, to se je zgodlo še v starem let glih pred Božičem na postno sredo. Zdaj Vam pa vošim spet srečo, k' smo vsi nov let dočakal, de b' ga še velikrat. Ne pozabite tud' na ubogega „Brenceljna“, k' glih zdaj za ričet na Žabjek kolekturo pobira, posebno pa tisti ne pozabite, k' imate še od lanskega leta kakšno rajtengo z njim. Jest ne grem rada terjat, toda če ne bo drugač, bom pa mogla, le pripravite se!

Ta pridnim se pa midva oba posebno priporočava, bova že tud letas se pomujala, de se Vam ne bo zdehal. Vsak mesec enkrat se bomo že vidli. — Adijo! Me že zebe, je mraz.

Slab pripomoček.

„Pojte se solit z vsemi zdravniškimi pripomočki!“ tako se jezi stari Janez. „Vse enako je, če daš otroku koze staviti, ali ne. Jaz sem jih dal staviti svojemu sinu, pa kaj je pomagalo? Nič, prav nič! Čez tri dni mi pade v vodo in utone. Kaj mu je pomagalo, da so mu bile koze stavlje!“

Dober svét.

Nemškutar, kateri je že mnogokrat padel pri volitvi za deželni zbor, vpraša svojega prijatelja, kaj bi storil, da bi se mu kaj tacega nikdar več ne prigodilo.

„To ti je prav lahko“, odgovori prijatelj, „nikdar več se za poslanca ne ponujaj, pa ne boš nikdar več padel.“

Ljubi moj Pisker!

Jaz Vas imenujem za kranjskega šolskega nadzornika.

Komar, s. r.

Brencelj, s. r.

Vprašanje in odgovor.

- Zakaj pravi pregovor, da norec resnico govori?
- Zato, ker je vsak norec, kdor dandanes resnico govori.

Nekaj novega.

Zdaj se že vé, kam pes taco molí, — na Žabjek. Da bi „Brencelj“ ne bil obsojen, bi se še zdaj ne vedelo. Vsaka stvar ima nekaj dobrega v sebi.

Sočutje.

Käsmacherjev pudelj. Dragi nam „Brencelj!“ V imenu vseh psov ljubljanskih Ti izrekamo svoje sočutje, da moraš iti zavoljo te-le male Riesterjeve krote na Žabjek. V obnem zboru smo poklicali to kroto na odgovor in jo enoglasno obsodili, da bo morala vsak dan kje kako klobaso vkrasti ter jo Tebi prinesiti na Žabjek, izvzemši tiste dni, ktere se boš postil; take postne dni mora vkrasti po dvoje klobas ter jih Tebi poslati. Prvo, ktero je danes pri Jerneji vkradel, sprejmi tukaj. Naj Ti bo znamenje našega odkritosrčnega milovanja in sočutja. Naj Ti dobro tekne!

V šoli.

Učitelj. Tone, imenuj mi mrčes, kteri je jako nadležen otrokom. Posebno rad jim zaide v lase, imé se prične s črko „U“.

Tore. O, že vem! To je učitelj, kteri nas tako rad lasá.

Škoda!

Škoda, da „Brencelj“ ne izhaja večkrat na mesec! Zakaj ne vsaki dan? Jaz bi si večkrat vse liste naročil.

Leitmeier.

Teško, težje, najtežje.

Teško je, sestaviti tak govor, kakoršnega govori Schafferjev Dolfi pri konstitucijskem pijačevanju. Težje se ga Dolfi iz glave nauči. Najtežje, prijatelj, pa je, tak govor poslušati. To je najtežje, prijatelj.

Prav nov pregovor.

Kedar kdo v enomer le neslane kvasi, tako da njegove besede ne gredó ne na konja, ne na osla, se mu bo reklo: „Ti govoriš, kakor pri zboru konstitucijskega društva.“

Iz Novega mesta.

Gospod Hočevvar, brat znamenitega Hočevarja, kteri je pri volitvi v Novem mestu tako sijajno — propadel, je zapodel novomeško čitalnico iz svoje podrtije, navadno hiše.

Jaz poznam lovca, kteri vselej, kedar pride prazen iz lova, nabije — svojega pesa.

Prav tako, gospod Hočevvar, le jezni bodite!

Novomeška čitalnica

se trebi. Kar je šla iz Hočevarjeve kolibe, je spoznala, da se jej je treba tudi na drugi strani olupšati. Dozdaj se je znebila čvetero nesnag, namreč Langerja, Šašelná, Ogorevca in Doksata, kteri so spoznali, da res niso več za čitalnico. Hvala jim, da so to spoznali.

Na drugi strani pa poganja ta čitalnica zopet nove popke v bolj ugodnem, čeravno manjšem prostoru. Tudi znameniti gospod Grčar jej misli pristopiti in, kakor se govori, ga je volja prevzeti predsedništvo, če ga bodo udje volili. Ni dvomiti, da ga bodo.

Pogovori.

Tone. Naši poslanci so šli vendar-le na Dunaj. Kaj misliš, ali bodo kaj opravili?

Jože. Teško kaj! Jih je premalo. Nemškutarji in ustavoverci so v preveliki večini.

Tone. Nič ne dé! Čim več sovražnikov, tim slavnejša zmaga. Spartanski vodja je, ugledavši silno množico Perzijanov, rekel: Nič ne dé, da jih je toliko, se bomo vsaj v senci topli.

Jože. V senci je včasih že dobro, toda, če je prevelika, se pa človek v nji ne vidi.

Tone. Tedaj misliš, da se naši poslanci v senci ne bodo videli?

Jože. Vsaj slišali se ne bodo.

* * *

Juka. Adam ni bil uradnik in tudi ne general?

Tine. Iz česa to sklepaš?

Jaka. Ker je bil potem, ko je grešil, iz raja zapoden.

Tine. No — ?

Jaka. Če bi bil uradnik ali general, bi ne bil zapoden, timveč bil bi šel v pokoj, razumiš?

Tine. A, tako?

* * *

Jože. V čim sta si podobna Dežman in maček?

Tine. Oba jesta tudi v petek ali postni dan meso.

Jože. Uganil si!

* * *

Jaka. Po kranjskem deželnem zboru sklenjena postava za kranjske ljudske šole zopet ni potrjena. Si že slišal to, Jože?

Jože. Sem! Zakaj neki ni potrjena?
 Jaka. Ker je ministerstvo ni priporočilo.
 Jože. Potlej je pa že dobro! Če bi bila potrjena, ker bi jo bilo to ministerstvo priporočilo, bi se morali mi in naši otroci jokati.

* * *

Tone. Veš, katerih postov ni v pratiki?
 Jaka. Tistih, ktere bi naši liberaluhi držali.
 Tone. In tistih, kateri so bili „Brenceljnu“ po ljubljanski sodniji na Žabjeku odmerjeni. Za slovenske vrednike bo treba nove pratike.

Pred državnem zborom.

Minister Auersperg. Kaj sedita tukaj, lenuha? mar ne vesta, da se je zbor že začel? Ali bomo mar na vaju čakali?
 Slovenec. Glej no! Kedar kaj potrebujete od nas, vam pot ni predolga. Kako to, da vas takrat ni videti, kedar mi kaj potrebujemo? Si bom še malo premislil.
 Minister Auersperg. Kaj pa ti, Čeh? Ali ne greš?
 Čeh. Niks tajč!

Razne novice.

Na Dunaji je nedavno ukradel zvit tat 18000 gl. Skoro po vsi Evropi se je čul hrup in vse, kar ima policijske noge, ga je zasledovalo tako dolgo, da so ga vjeli. Dobro! — Toda tatú, kateri nam Slovincem že več let pravice krade, pa nihče ne zasleduje, nihče ne zavira in ga tudi še niso vjeli, dasiravno bi bilo to prav lahko. Ali ni to nekoliko čudno? „Die kleinen Diebe hängt man, die grossen lässt man laufen,“ pravi Nemeč in prav ima.

* * *

Slovinci tožijo, da je pri sodniji druga mera za-nje, druga za Nemce in Nemškutarje. Celjska obravnavava zarad pretepenih Slovincov v novi vasi, pravijo, da je to pokazala. Janjče, Ježica in — Nova vas! Dasiravno ima Slovenec rad večo mero pri vinu, žitu itd., bi vendar nič ne rekel, ako bi se mu n. pr. leta v ječi merile po' manjši meri. Novovaščani so dobili po 2 meseca, 14 dni itd., res, v primeri z Janjčani gotovo ne preveč. „Brencelj“ misli, da so se zarad tega tudi pritožili.

* * *

Znani profesor Pisker v Ljubljani je, kakor kaže dekret v današnjem listu, imenovan za deželnega šolskega nadzornika.

* * *

Profesor Aleksander Suppan, mlad fant in znan po svojem imenitem bratu, je pri zadnjem pijančevanju konšt. društva ušesa posluševalcev skoro celo uro trpinčil, da jih je šlo več od polovice drugi dan zdravnika za svet prašat, ker jih je neusmiljeno trgalo. Če je že Aleksanderček tak trinog, kakošen bode še le Aleksander! Jožek Suppan baje ni bil tako trdovraten ustavoverec, kakor je Jože. Kar nemškutar rodi, fraze lovi.

„Brencelj“ piše:

Sl. čitalnicam: v Metliki: Od poslanih 80 kr. mi gre za lansko leto še 30 kr., toraj sem vpisal le 50 kr.; v Trstu: Od poslanih 3 gold. za lansko leto 2 gl. 10 kr., toraj za letos le 90 kr.; v Dornbergu: Poslani 1 gl. 50 kr. za drugo polletje preteklega leta; v Solkanu: Od 3 gl. le polovico za letos, druga polovica za drugo polletje 1871. leta; v Ptuj: Poslani 1 gl. 50 kr. za drugo polletje 1871. leta; v Novem mestu: Poslanih 80 kr. na račun lanskega leta, mi gre še 10 kr., ker zaostala naročnina za 1871. leto znaša 90 kr.; v Železni kaplji: Od poslanih 1 gl. 50 kr. sem zapisal le 1 gl. 20 kr. za letos, ker je bilo prvo polletje lanskega leta 30 kr. premalo poslanih; v Kranji: ravno tako, 30 kr. odpade za lanski „koledar“; v Mariboru: Mi gre še 90 kr. za lansko leto, ker je zaostala naročnina znašala 2 gl. 10 kr.; v Stanjeli: 30 kr. od poslanih 1 gl. 50 kr. sem odštel za „koledar“, toraj le 1 gl. 20 kr. za letos; v Čabru: Ker se je pošiljalo le po 1 gl. 20 kr., list pa velja celo leto 3 gold. in prejeti koledar 1870. leta 30 kr., sem vpisal poslanih 1 gl. 20 kr. na račun lanskega ostanka, za lansko leto mi gre še 30 kr.; v Podragi: S poslanimi 1 gl. 50 kr. je plačano drugo polletje 1871. leta. — Vse to tukaj opomnim, da ne bo pozneje kake pomoče.

Čast. gospodom: M. A. v št. R. Prejel. V redu. Hvala! — J. D. na K.: 1 gl. 50 kr. je za lansko leto. — J. F. v G. 30 kr. za drugo polovico 1871 leta, toraj le 2 gl. 70 kr. za letos. — F. K. pri sv. L. na B. Od poslanih 3 gold. odpade 1 gold. za lansko leto, ker ste poslali le 2 gold. Hvala za prijateljski poduk! Si bom zapomnil. Bala menda na Žabjeku ne bo, ker tam ni muh, da bi ž njimi plesal. — J. L. pri sv. K. p. A. 30 kr. odpadlo za lansko drugo polletje, ko ste poslali le 1 gold. 20 kr. — B. L. na R. Od poslanih 1 gl. 80 kr. odpade za lansko leto 1 gl. 55 kr., toraj za letos le 25 kr. — K. M. v O. 30 k. za prejeti „koledar“ (1870), toraj za letos le 2 gl. 70 kr. od poslanih 3 gl. — Kavarna Š. v N. Od poslanih 1 gl. 50 k. odpade 90 k. za lansko leto, toraj le 60 k. za letos. — B. M. v N. Poslano za drugo polletje 1871. l., kar je bilo še prazno. — F. N. v K. Poslanih 1 gl. 50 kr. za lansko leto, dobim še 30 kr. — M. V. v I. Od poslanih 1 gl. 50 kr. odpade 30 kr. za lansko leto. — O. E. Z. v N. Še 50 kr., potem je plačana zaostala naročnina 1871. leta. — J. Ž. v št. P. Od poslanih 3 gold. odpade 1 gl. 50 kr. za drugo polletje lanskega leta. Napis po želji spremljen.

Vsim novim in zvestim starim naročnikom. Hvala! Dokler me boste tako podpirali, bo resnica, kar je na silvestrovi večer pel gospod Noll v ljubljanski čitalnici: „Brencelj“ moj, Še Žabjeka ne boj!

Čast. gosp. J. N. Č. v R. Menite, da jaz res kebre jem, ali da bom za-nje na Žabjeku ričet dobil? Poslali ste mi jih, kakor pišete, 150, toda na pošti nisem dobil ne enega, marveč en goldinar iz papirja in 5 srebrnih desetec. Kako je neki to? Morda kak čudež! Kaj pravite?

Svarilo!

Tri leta je že, kar se klati po slovenskem svetu neka nesnaga, ktera se izleže po dva-krat na mesec v Ljubljani. Ta nesnaga v podobi grdega mrčesa je tako nesramna, tako predrzna, da se loti celó naših najbolj spoštovanih veljakov, jih preganja, pika in trpinči, tako da niso nikjer varni pred njo. Malo manjka, da jim za kožo ne zleze.

Ker je ta mrčes, z imenom „Brencelj“, tako nevaren, tako nadležen, da ne prizanaša ne črkama „c. k.“, ne ustavovernemu stanu, ne sivim lasem, ne zaslugi za naš nemčurski narod, in ker se je posebno nam nemškutarjem in liberaluhom po Kranjskem, Koroškem, Štajarskem in Primorskem za vrat spravil, nastavili smo mu že v prvem letu njegove starosti mreže, v ktere se je bil takrat res vjel; toda porotniki, po slovenskem duhu omamljeni, so ga spustili, všel je in Žabjek ga ni videl in tudi on ne Žabjeka.

A mestó da bi se poboljšal, ter nastopil pot varnega nemčurstva, postal je še nesramnejši, predrznejši, ošabnejši, zaletaval se je v vsacega naše prave vere, prav težko se mu je bilo skrivati; še ostrih paragrafov se ni nič kaj bal. Toda vjame se, vjame na pesa, ktereга mu je bil nastavil naš izvrstni škarjač Rister. Morda bi bil še všel, kakor prvokrat, da bi ne bil prišel nam v kleše; kdor pa nam v kleše pride, gorjé mu! Nismo ga spustili, nasadili smo ga na „knofljo“ ter ga poslali po sodnijski poti na Žabjek, kjer je že mnogo slovenske golazni bilo in je še bo.

Za zdaj smo ga toraj pritisnili, za dva meseca je dober. Ker pa ni misliti, da bi tak mrčes mačjega življenja tako hitro poginil, se obračamo do Vas, prijatelji in prijateljice s prošnjo, da nam tudi Vi pomagate po svoji moči. Bati se je, da bi ne bil „Brencelj“, zapustivši narodno zdravnišnico Žabjek, še veliko hujši, še bolj krvoželjen, še nesramnejši, še bolj neusmiljen. Če se gadu odbije rep, postane madras in potlej je še le vrag. Mi smo „Brenceljnu“ na rep stopili, perutnici smo mu pristrigili, Vi mu morate streti glavo in tako se ga bomo vsi znebili: nas ne bo več pika, od Vas ne več davka pobiral, in tako smo rešeni vsi mrčesa, kteri nam greni življenje, Vam prazni žepe.

Premislite! Temu mrčesu plačujete po

3 gold. za celo leto;

1 gold. 50 kr. za pol leta,

80 kr. za četrť leta.

Če pridenete še trikrat toliko, pošiljal se Vam bo „Tagblatt“, naše sveto pismo, kteri se ne sme primerjati z „Brenceljnom“, kajti brez „Tagblatta“ ne more nihče biti zveličan. Vrh tega se znebite hudobneža, kteri objeda posebno rad naš „Tagblatt“ in tiste, kteri mu rep nosijo in ga molijo zvečer, predno gredo spat, in zjutraj, kedar vstanejo. In ti ljudje — to smo mi — so pravični po sv. pismu, njihova levica nikdar ne vé, kaj desnica dobrega stori — Slovencem.

Zatoraj Vas še enkrat zarotimo, ne naročujte si „Brenceljna“, če hočete najti milost pri našem preroku Dežmanu; le solda mu ne pošljite, kajti kdor ni z nami, je zoper nas; „Brencelj“ pa ni z nami, on je poln slovenskega duhá, ktereга se v čitalnici napije, tako da potem udriha po naših cilindrih in nas obrekuje po svetu.

Ne naročujte si tedaj tega mrčesa, ne pošiljajte mu denarja, potem bo že glada poginil. Od nas ne dobi solda, to prisezamo pri svetih naših „prokletih grabljah.“

Korelj Karinger,

Korelj Tambornino,

v imenu 9 porotnikov.

Današnji list se je poslal nekterim znanim rodoljubom, kteri se niso bili naročeni, na ogled; poslal se je tudi še vsim stariim naročnikom. Kdor ga ne misli dalje sprejemati, naj ga pošlje nazaj, kar nič ne stane. Če ga obdrži, se bo štel med naročnike in se zaveže s tem tudi, da ga bo plačal. — Prihodnji list proti koncu meseca.